

ΚΑΝΕΝΑ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΟ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗΣ ΠΟΤΕ ΚΑΙ ΠΟΥΘΕΝΑ.

Σ' ένα κόσμο για λίγους, δε χωράει κανείς.

Τα στρατόπεδα συγκέντρωσης δεν ανήκουν στο παρελθόν, δεν σταμάτησαν ποτέ να υπάρχουν. Από τα πρώτα στρατόπεδα συγκέντρωσης των Μπόερς, μέχρι τις μέρες μας αποτελούν μέσο διαχείρισης και πειθάρχησης πληθυσμών στα χέρια των εκάστοτε κυρίαρχων. Ένα επιπλέον εργαλείο στην φαρέτρα των κατασταλτικών μηχανισμών, το οποίο χρησιμοποιείται κάθε φορά που κρίνεται "αναγκαίο", για την «διασφάλιση της ακεραιότητας» και «ασφάλειας» του κοινωνικού ιστού, αποκρύπτοντας πάντα το πόσο κερδοφόρα είναι για αυτούς που τα υλοποιούν.

Αρχική γεωγραφική επιλογή για την κατασκευή και λειτουργία τους είναι τα σημεία εισόδου και διέλευσης μεταναστών. Όταν αυτά δεν επαρκούν επιλέγονται και άλλες περιοχές. Ήδη έχουν δρομολογήσει την δημιουργία περισσότερων στρατοπέδων συγκέντρωσης. Στις περιοχές της δυτικής Αθήνας υπάρχει το στρατόπεδο της Αμυγδαλέζας καθώς και διάφορα αστυνομικά τμήματα που κρατούν για πάνω από 18μήνες μετανάστες που έχουν κάνει αίτηση για άσυλο. Δύο ακόμη τέτοια κολαστήρια κράτησης ανθρώπων πρόκειται να γίνουν: το ένα στις παλιές εγκαταστάσεις του ΟΑΕΔ στην Λεωφόρο Σχιστού 1 στα όρια του δήμου Χαϊδαρίου και το άλλο σε δυο κτίρια του Γενικού Νοσοκομείου Αγία Βαρβάρα (πρώην Λοιμωδών).

Στην Ελλάδα του ΔΝΤ και της εκτεταμένης και βαθιάς, πλέον, οικονομικής-συστημικής κρίσης, η κατάρρευση όλων των δομών κοινωνικής πρόνοιας (υγείας, παιδείας) και η καταπάτηση/κατάργηση όλων των εργασιακών δικαιωμάτων συνοδεύεται από την κατασκευή του «άλλου», του «διαφορετικού» ως ...εχθρό, συνθήκη αναγκαία για την εδραίωση και την διατήρηση του καθεστώτος έκτακτης ανάγκης και εξαίρεσης. Η οργή που παράγεται από το αίσθημα κοινωνικής αδικίας διοχετεύεται στους μετανάστες, στους ανθρώπους «χωρίς χαρτιά», στους εργάτες χωρίς δικαιώματα, σε αυτούς που το μοναδικό παράπτωμα για το οποίο φαίνεται να τους εγκαλούν είναι ότι γεννήθηκαν σε άλλο τόπο και αναζήτησαν την επιβίωση στην «πολιτισμένη Ευρώπη - Φρούριο», μακριά από τους πολέμους που ο καπιταλιστικά ανεπτυγμένος κόσμος κάνει και την οικονομική εξαθλίωση που προκαλεί στις χώρες προέλευσής τους.

Οι μετανάστες παρουσιάζονται ως κίνδυνος για τη δημόσια υγεία και τη δημόσια τάξη, αλλά και ως υπαίτιοι για την εμφάνιση της κρίσης, μέσω της εκτόξευσης της ανεργίας. Η εξουσία σπεύδει να διασώσει την κοινωνία πλάσζοντας σαν «ανθρωπιστική λύση» τα στρατόπεδα συγκέντρωσης. Με αυτόν τον τρόπο νομιμοποιούνται οι πολύμηνες κρατήσεις ανθρώπων χωρίς καν να στοιχειοθετείται καμία κατηγορία ποινικού δικαίου. Το αποτέλεσμα είναι να μετατρέπουν την διοικητική, όπως την ονομάζουν, κράτηση σε ποινή φυλάκισης. Χωρίς καμία δίκη, χωρίς καμία καταδικαστική απόφαση, χωρίς δικαίωμα υπεράσπισης. Μετά τις βίαιες επαναπροωθήσεις (πνιγμούς/φόνους) στο Αιγαίο και την αναχαίτιση τους στα χερσαία σύνορα (με την κατασκευή ναρκοπεδίων/φράκτη στον Έβρο) όσοι καταφέρουν να επιζήσουν, κλείνονται σε «κέντρα φιλοξενίας». Τον παραπλανητικό όρο «κέντρα φιλοξενίας» αναιρεί η ίδια η πραγματικότητα, που βιώνουν οι έγκλειστοι μετανάστες στα σύγχρονα στρατόπεδα συγκέντρωσης.

Αυτό είναι το στρατόπεδο συγκέντρωσης. Χώρος αποθήκευσης περισσευούμενων πληθυσμών.

Δεν έχουμε καμία ψευδαίσθηση ότι το μοντέλο των στρατοπέδων συγκέντρωσης αρχίζει και τελειώνει στους μετανάστες. Στο κράτος έκτακτης ανάγκης όλο και περισσότεροι περισσεύουν.

Απέναντι σε αυτή την πολιτική απαντάμε ότι κανένας άνθρωπος δεν είναι παράνομος και χωρίς αμφιβολία...

είμαστε όλοι ξένοι στον κόσμο των αφεντικών.

Όπλα μας η αλληλεγγύη και η αυτοοργάνωση.

¹ Οι πόλεμοι των Boers, όπως έμειναν γνωστοί στην ιστορία, έγιναν στα τέλη του 19^{ου} αιώνα στην Νότια Αφρική. Εκεί οι Βρετανοί αποικιοκράτες, κατέφυγαν στη δημιουργία στρατοπέδων συγκέντρωσης για ολόκληρο τον άμαχο πληθυσμό. Άμεση συνέπεια των συνθηκών διαβίωσης σε αυτά τα στρατόπεδα συγκέντρωσης ήταν ο θάνατος περίπου 26.000 αμάχων.